

Jak jsem machroval s baterkou

Ondřej a Alena Fischerovi

To vám byla taková zvláštní věc. Někteří z vás si určitě vzpomínají na tábor na Jívové. Měl jsem tam velkou baterku, hotový kanón. Byla to akumulátorová baterka, kterou mi půjčil taťka od sebe z práce. Nic se jí nevyrovnalo a přiznejte se, kdo z vás mi ji nezáviděl? Však jsem na ni byl mimořádně pyšný! Žádná tma pro ni nebyla problém! Dvaceticentimetrový svazek světla dokázal dosvítit i na kilometr vzdálené kopce a uspával sovy v korunách stromů, které, zasaženy moji baterkou, si myslely, že už je ráno. Baterka byla také zvlášť vhodná na obranu tábora před zloději, protože po zásahu světla do očí nepřipraveného lupiče byla daná osoba na deset minut paralyzována... totéž platilo o jistých nejmenovaných, ehm, čumilech z horního patra, že? A kdyby náhodou měl lupič sluneční brýle (i když, proč by v noci někdo nosil sluneční brýle?), tak rána pětikilovou baterkou by ho jistě složila k zemi. Zkrátka nejlepší baterka, jakou jsem kdy měl. A protože jsem na ni byl tak pyšný, nerad jsem ji půjčoval a všemožně jsem se s ní honosil. Né, né, né, vy by jste mi ji vysvětlili, taťka ji má půjčenou z práce a nic se jí nesmí stát, a je pro vás moc těžká a tak dále.

Až jednoho dne, nevím, jestli už to byla stezka odvahy nebo součást táborové hry, každopádně coby strůjce táborových her jsem byl pověřen vymyšlením noční zábavy. A aby to nebylo jen takové obyčejné „dojděte tam a tam a přineste to a to“, napadlo mě, že by mohli milí táborníci něco hledat. Jenže co se dá hledat v noci? Nápad! Vzpomněl jsem si na svítící nalepovací hvězdičky na strop. Skvěle poslouží! Jejich jedinou chybou bylo, že vydrží svítit tak hodinu a pak zhasnou. To je málo! Slunce zapadlo v osm a na stezku odvahy se mělo jít o půlnoci... Moc pozdě! A přece! Moje baterka! Ta má určitě větší svítivost, než nějaké sluníčko. Půjdu kousek napřed, hvězdičky krátce nasvítím a hra bude jak vyšitá!

Ozbrojen superbaterkou jsem vyrazil, rozmisťoval hvězdičky a nasvěcoval. Byl jsem asi dva kilometry od tábora, kus za železničním mostem směrem ke Smilovu. Měsíc svítil jako rybí oko a byl vzteky celý fialový, že ho přes záři mojí baterky nebylo skoro vidět. Kolem voněl les, bzikaly cikády a komáři místo na mě létali na baterku, jejíž záři nemohli odolat. A v tom to přišlo. Ozvalo se cvaknutí, zabzučení a záře baterky začala náhle slábnout. Netrvalo to ani půl minuty a superbaterka zhasla docela. Zrada!!! Já hlupák zapomněl, že to není obyčejná baterka na baterky, která dává o docházení energie vědět postupným slábnutím, ale že je to akumulátorová baterka, která svítí, dokud se náboj nevyčerpá, a pak zhasne skoro z ničeho nic.

Zůstal jsem zkoprnělý stát uprostřed hlubokého lesa, na osvětlené cestě, kolem dokola černočerná tma. Ze stínů povstávaly pokroucené tvary, z lesa tu a tam praskaly větve. Cikády ztichly. V mysli se mi míhaly zprávy z novin, jak vlci v Beskydech roztrhali stádo ovcí, jak našli stopy medvěda v Jesenících, obrazy lidožravých tygrů a lvů, příšery z hororů a vůbec, kousek od toho místa byla opuštěná polorozpadlá chata, ve které se prý scházejí podivní trampové. V duchu jsem viděl ukrutnou bandu, jak se valí proti mě po cestě. Kdesi v dálce zaštěkal pes. To už panika dosahovala kritické úrovně. Rychle zpátky do tábora! Nohy se samy rozběhly tím směrem. Ne, stop! Co by tomu řekli táborníci, kdyby se vedoucí strachy zelený vrátil z přípravy stezky odvahy? Popukali by se smíchy! Taková potupa, to radši ať mě přepadnou ti trampové! A protože ego a uražená pýcha jsou silné motivátory, s třesoucími koleny jsem se vydal kupředu, směrem ke konci stezky, který byl mimochodem blíž než tábor a byl tam výklenek ve skále, který se dal dobře bránit, kdyby něco. Ale co když po cestě někdo číhá? Na osvětlené cestě jsem byl vidět jak ve výkladní skříni a každý krok po kamíncích křupal, jak když Marfuša kousala oříšky. Byl jsem tam moc na ráně. Veden moudrou opatrností jsem tedy zamířil do lesa a plížením od stromu ke stromu, aby mě nikdo neviděl a hlavně neslyšel (protože o kom nevíte, toho nemůžete přepadnout, že), jsem se doplížil lesem k cíli cesty, zalezl do výklenku a doufal, že ti vlci jsou opravdu jenom v Beskydech.

Trvalo to nekonečně půl hodiny, než jsem uslyšel (ke své obrovské úlevě) ustrašené hlasy prvních táborníků. Veden potřebou zachovat dekórum jsem zahodil obranný klacek do křoví, sebedovědomě se narovnal a vykročil jim vstříc se slovy: „Tak kde jste tak dlouho, strašpytlové? Už tady na vás čekám celou věčnost! Nudou málem spím!“

Tak skončilo mé noční dobrodružství. Poučen jsem byl hojně, to vám řeknu. O tom, jak machrování předchází pád, že lakomost je špatná (kdybych nebyl lakomý a baterku půjčil, vysvítala by se dřív a nezhasla mi až v lese), a že strach má velké oči. A za co se nejvíc stydím, bylo, že jsem si v tom temném lese vůbec nevzpomněl, že bych měl požádat Pána Ježíše o ochranu. To mě mrzí dodnes. Tak se poučte z mých chyb, ať se nemusíte o špatnosti machrování přesvědčit na vlastní kůži!